

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 6 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง เมื่อข้าพเจ้าเป็นศิษย์หลวงพ่อดำวัดอัมพวัน

โดย สุจิตรา รณริน

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่อดำ จิตฺตมุนี

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

เมื่อข้าพเจ้าเป็นศิษย์หลวงพ่อวัดอัมพวัน สจจิรา รณริน

๑๙ เม.ย. ๓๕

ความเป็นมา

ข้าพเจ้ารู้จักวัดอัมพวันครั้งแรกเมื่อปี ๒๕๒๖ เนื่องจากวิทยาลัยสงฆ์มาเข้าร่วมอบรมปฏิบัติธรรมในโครงการ **“สัปปาห์แห่งการปฏิบัติธรรมสำหรับข้าราชการ”** ระหว่างวันที่ ๑๙-๒๕ มิถุนายน ท่านเจ้าของโครงการคือ **พระเดชพระคุณหลวงพ่อดุสิต กาวานาริสฺส** (สมณศักดิ์ในปัจจุบันเป็นท่านเจ้าคุณพระกาวานาริสฺสคุณ)

นับเป็นโอกาสอันดีที่ข้าพเจ้าได้มาเรียนรู้วิธีปฏิบัติธรรมอย่างเป็นแบบแผน มีครูอาจารย์ควบคุม ซึ่งดีกว่าอ่านจากตำรา แล้วปฏิบัติเองดังที่ข้าพเจ้าเคยทำ ผู้เข้าอบรมในเวลานั้นมีเพียง ๑๓ คน ทั้งที่หลวงพ่อบอกว่ามีหนังสือเชิญชวนไปยังหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะสมัยนั้นคนยังไม่เห็นคุณค่าของการปฏิบัติธรรม ตลอดเวลา ๗ วัน ที่พวกเราอยู่ที่วัด หลวงพ่อบอกท่านเมตตาสอนด้วยตนเองทั้งกลางวันและกลางคืน โดยมีคุณแม่ยุพิน บำเรอจิต เป็นผู้ช่วย ข้าพเจ้าปฏิบัติได้พอสมควร ที่ไม่สามารถปฏิบัติได้อย่างเต็มที่เพราะมีความกังวลห่วงลูกชายซึ่งขณะนั้นอายุเพิ่งจะ ๔ เดือนเศษ แต่ข้าพเจ้าก็อยู่ปฏิบัติจนครบกำหนด และนั่นเป็นนิมิตอันดีสำหรับข้าพเจ้า เพราะหลังจากนั้นชีวิตก็เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นเรื่อย ๆ เพราะอำนาจแห่งสพระธรรมและความเมตตาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อนั่นเอง

ในเดือนตุลาคมปีเดียวกัน ข้าพเจ้าก็ได้เข้าปฏิบัติธรรมที่วิทยาลัยครูเชียงใหม่ ตามคำชวนเชิญของอาจารย์ผ่องพรรณ ปัทมพานนท์ ผู้เป็นเจ้าของโครงการ โดยมีคุณแม่ ดร.สิริ กรินชัย เป็นผู้ให้การอบรม พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ได้มาแสดงธรรมให้ผู้ปฏิบัติฟัง และข้าพเจ้าก็ได้ถือโอกาสกราบเรียนถามข้อสงสัยบางประการ เกี่ยวกับเรื่องลูกชายของข้าพเจ้า โดยให้เหตุผลว่าต้องการเรียนถามเพราะเป็นเรื่องที่ไม่เหมือนคนอื่น หลวงพ่อบอกไม่ตอบคำถาม แต่ได้พูดว่า **“จะให้เหมือนคนอื่นได้ยังไงละจะ ก็สุจิตราคนเดียวในประเทศไทย”** ตอนนั้นข้าพเจ้ารู้สึกงงงวยสงสัย ไม่เข้าใจว่าหลวงพ่อบอกความหมายว่าอย่างไร แต่บัดนี้ข้าพเจ้าคิดว่าเข้าใจแล้ว (แต่จะถูกหรือผิดเป็นอีกเรื่องหนึ่ง)

ที่ว่าชีวิตของข้าพเจ้าเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นเรื่อย ๆ ก็คือ นับตั้งแต่ข้าพเจ้าเป็นศิษย์หลวงพ่อวัดอัมพวันแล้ว หน้าที่การงานก็ดีขึ้น ๆ ตามลำดับ ข้าพเจ้าไม่เคยคิดที่จะเขียนตำรามาก่อนเลย ก็ได้เกิดความคิดที่จะเขียน และได้เขียนตำรา **ศาสนาเปรียบเทียบกับ** (ขณะนั้นพิมพ์ครั้งที่ ๓) กับ **จริยศึกษา** อีกเล่มหนึ่ง ส่งขอตำแหน่งทางวิชาการ ทำให้ได้ **คะแนน ๔** เป็น **๖** คือได้เป็น **๕** อยู่สองวัน พอได้ตำแหน่ง **“ผู้ช่วยศาสตราจารย์”** ท่านก็รับให้เป็น **๖**

นอกจากจะเข้ามาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันหลายหนหลายครั้งเป็นการส่วนตัวแล้ว ข้าพเจ้ายังได้จัดโครงการนำนักศึกษาวิทยาลัยครูนครปฐมมาปฏิบัติธรรมหลายรุ่น หลายครั้งและก็ได้ฟังธรรมบรรยายจากหลวงพ่อยุสสมอ ๆ จนบางเรื่อง (ที่เกี่ยวกับกฎแห่งกรรม) จำได้ขึ้นใจทีเดียว

ต่อมาในปี ๒๕๓๐ ข้าพเจ้าก็สอบเข้าเรียนปริญญาเอก สาขาปรัชญา ที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และสอบเข้าได้ที่หนึ่งของรุ่นหนึ่ง ซึ่งมีผู้สอบทั้งสิ้น ๕๐ คน แต่สอบได้เพียง ๓ คน ทั้งที่เขาคงการับ ๕ คน ข้าพเจ้าเป็นคนเรียนไม่เก่ง แต่ที่สอบเข้าได้ที่หนึ่ง เพื่อน ๆ ลงความเห็นกันว่า **“เพราะเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อวัดอัมพวัน”** ซึ่งข้าพเจ้าก็ไม่คัดค้าน ในเทอมแรกข้าพเจ้าเรียนได้สองสัปดาห์ก็ขอลาป่วย ฝ่าตัดตาซึ่งเป็นต้อเนื้อ (เคยผ่าตัดครั้งหนึ่งแล้ว แต่ได้งอกขึ้นอีกภายในเวลาไม่กี่เดือน) ทำให้ต้องพักการเรียน

พอเปิดภาคเรียนที่สองก็เข้าไปเรียน แต่รู้สึกไม่ถูกใจกับเนื้อหาวิชา เพราะเขาไปเน้นแต่ปรัชญาตะวันตกที่ข้าพเจ้ามองว่าเป็นเรื่องเพ้อฝัน ไม่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงได้ เฉพาะอย่างยิ่งพวกนักปรัชญาผู้เป็นเจ้าของลัทธิคำสอนเหล่านั้นก็เปลี่ยนแนวคิดอยู่ตลอดเวลาจนผู้เรียนตามไม่ทัน (เพราะคำสอนเหล่านั้นไม่เป็นลัทธิธรรมเหมือนคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งไม่เคยเปลี่ยนแปลง) ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อและเรียนไม่รู้เรื่อง เพราะ **“รับไม่ได้”** ยิ่งคิดไปว่าตัวเองอาจจะต้องกลายเป็นคนบ้า ๆ บอ ๆ อย่างพวกนักปรัชญาผู้มีชื่อเสียงเหล่านั้น ก็ยังไม่อยากเรียน แล้วก็เลยสอบตก โดยไร้ไทร่สมความปรารถนา (ก็เสียใจอยู่เหมือนกันตรงที่สอบเข้าไปได้) ข้าพเจ้าก็มากราบเรียนหลวงพ่อบอกว่า **“ตกเรียนบ่อย และเขาไล่ออกแล้วเจ้าคะ”** ท่านบอกไม่เป็นไรแล้วเป่าหัวเพียง ๆ เป็นอันว่าสิ้นสุดสำหรับการไฝ่ฝันอยากเป็น **“ดอกเตอร์”**

ความที่ไปวัดฟังธรรมจากหลวงพ่อกหลายครั้งหลายหน จนแทบว่านับครั้งไม่ถ้วน ทำให้ชีวิตพลิกผันไปอีกรูปแบบหนึ่ง นั่นคือ ข้าพเจ้ากลายเป็น **“นักเขียน”** ที่มีผู้อ่านติดตามผลงานมากที่สุดผู้หนึ่ง ซึ่งจะขอเล่าอย่างย่อ ๆ คือ ข้าพเจ้าใฝ่ฝันอยากเป็นนักเขียนมาตั้งแต่เด็ก ๆ แต่ก็ได้แต่ฝัน เพราะผู้ที่จะเป็นนักเขียนได้นั้น จะต้องเป็นคนรอบคอบ ละเอียดลออ เป็นนักอ่านตัวยง และที่สำคัญคือต้องมีสิ่งที่เรียกว่า **“พรสวรรค์”** ซึ่งสิ่งที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ไม่มีอยู่ในตัวข้าพเจ้าเลย การใฝ่ฝันที่จะเป็นนักเขียนเป็นได้แค่ความฝันที่ข้าพเจ้ามั่นใจว่าจะไม่มีวันเป็นจริงขึ้นมาได้

ธรรมะสร้างพรสวรรค์ได้

แทบไม่น่าเชื่อว่าธรรมะจะมีอำนาจลึกลับมหัศจรรย์เช่นนี้ เพราะเมื่อข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมอย่างสม่ำเสมอทุกวัน ในที่สุดธรรมะก็สามารถสร้างพรสวรรค์ขึ้นในตัวข้าพเจ้าได้กล่าวคือ อยู่ ๆ ในต้นปี ๒๕๓๒ คุณนาย งามสมจิตร บรรณาธิการนิตยสารกุลสตรี ได้มีจดหมายมาถึงข้าพเจ้า มีความตอนหนึ่งว่า **“อยากได้เรื่องของอาจารย์ลงในกุลสตรีทุกฉบับ อาจารย์พอจะมีเวลาเขียนให้ไหมคะ”** ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจและแปลกประหลาดเป็นที่สุด แต่ก็มีความกังวลว่า จะทำได้หรือเปล่า ข้าพเจ้าเคยเขียนเรื่องสั้น ส่งไปที่นิตยสารกุลสตรี ๓ ครั้ง และก็ได้รับการตีพิมพ์ลงในนิตยสารทุกครั้งโดยไม่มีการ **“ลงตระกร้า”**

นับแต่วันที่ได้รับจดหมาย ข้าพเจ้าก็มาคิดใคร่ครวญอยู่เป็นเดือนว่าจะเขียนอย่างไร เพราะหากจะพิมพ์ลงในทุกฉบับก็ต้องเป็นเรื่องยาว ไม่ใช่เรื่องสั้น ในที่สุดข้าพเจ้าก็นำเรื่องที่ฟังจากหลวงพ่อกเล่าไปเขียนเป็นนวนิยาย ๕ ตอนจบ ชื่อเรื่อง **“ไฟไหม้ร้านเช่าไฟนรก”** ก็ปรากฏว่ามีท่านผู้อ่านมีจดหมายมาขอก. ว่า เป็นเรื่องที่สอนคุณธรรม อ่านแล้วทำให้สะดุ้งกลัวตบตาบ. ก. ได้โทรศัพท์มาหาข้าพเจ้าและบอกว่าอาจารย์เตรียมพล็อตเรื่องใหม่ไว้ได้แล้ว แพนดัดกันเกรียวเลย (ขณะนี้เรื่อง “ไฟไหม้ร้านเช่าไฟนรก” ได้พิมพ์รวมเล่มแล้ว) ข้าพเจ้าก็ไปคิดอีกเป็นเดือนว่าจะเขียนเรื่องอะไรดี

ในที่สุดเรื่อง **สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม** ก็ออกมาสู่สายตาท่านผู้อ่าน และทำให้ข้าพเจ้าบังอาจเรียกตัวเองว่าเป็น **“นักเขียน”** ได้อย่างเต็มภาคภูมิ คุณนาย งามสมจิตร ซึ่งข้าพเจ้าถือว่า เป็นครูอาจารย์ที่ **“ป็น”** ข้าพเจ้าขึ้นมา (แต่ท่านไม่อนุญาตให้เรียกว่า “อาจารย์” ข้าพเจ้าจึงเรียกว่า “คุณพี่” แทน) บอกว่าภูมิใจมากที่ป็นนักเขียนใหม่ได้สำเร็จ และในเวลาต่อมา ทั้งคุณพี่และน้องชาย น้องสะใภ้ ก็กลายเป็นศิษย์หลวงพ่อดุสิตอัมพวันเช่นเดียวกับข้าพเจ้า

เรื่องการเป็นนักเขียนของข้าพเจ้านี้ ครั้งหนึ่งในงานทำบุญบ้านของพันเอกหญิง วิภา ตงคสวัสดิ์ ซึ่งได้กราบนิมนต์หลวงพ่อกมาเจริญพระพุทธมนต์ หลวงพ่อกได้พูดกับสามเณรของข้าพเจ้าว่า **“นี่ต้องลงโทษให้หนักนะ ทำให้คนเข้าวัดเป็นพัน รับแขกไม่พักเลย”** คือคนที่อ่านเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนแล้วพากันไปวัดอัมพวันจำนวนมาก ทำให้หลวงพ่อกต้องรับแขกจนไม่มีเวลาพักผ่อนนั่นเอง

เป็นรองศาสตราจารย์เพราะศรัทธาในหลวงพ่อก

ข้าพเจ้าเคารพนับถือและศรัทธาในหลวงพ่อกมาก ไม่ว่าท่านจะบอกอะไร สอนอะไร ข้าพเจ้าจะพยายามทำตามนั้น ทั้งที่บางเรื่อง เกินกำลัง ของข้าพเจ้า เป็นต้นว่า วันหนึ่งข้าพเจ้าไปวัดอัมพวันกับพันเอกหญิงวิภา ข้าพเจ้ากราบเรียนหลวงพ่อกว่า “คุณวิภาได้เลื่อนยศจากพันโทเป็นพันเอกแล้ว หนยังไม่ได้เลื่อนเลยเจ้าคะ” หลวงพ่อกพูดว่า “ไปเขียนหนังสือเข้า” ข้าพเจ้าก็ไปเขียนตำรา ๒ เล่ม คือ **ปรัชญาเบื้องต้น** กับ **การฝึกสมาธิ** ส่งไปขอตำแหน่ง **รองศาสตราจารย์** แล้วก็ผ่านขึ้นตอนทุกอย่างโดยไม่ถูกส่งกลับมาให้แก้ไขเปลี่ยนแปลง นับเป็นเรื่องอัศจรรย์สำหรับข้าพเจ้ามาก **ไม่เรียนปริญญาเอกที่อินเดีย เพราะหลวงพ่อก**

สิ่งที่เกินกำลังของข้าพเจ้า คือการเรียนปริญญาเอก เพียงเทอมเดียวที่เรียนจบๆ ก็รู้สึกว่ายากแล้ว เพราะตัวเองอายุมาก สุขภาพไม่ดี การจะทุ่มเทขนาดอ่านหนังสือตลอดคืนจนรุ่งเช้าทำไม่ได้แน่นอน ช่วงนั้นท่านพระมหาวิจิตร วิจิตโต เจ้าอาวาสวัดภาวนาภิรตาราม บางกอกน้อย ได้ชักชวนให้ข้าพเจ้าไปเรียนปริญญาเอกที่อินเดีย และท่านก็ได้ขอให้ท่านอาจารย์เขมานันทะ (บาง สิมพลี) เป็นธุระในการสมัครให้

บังเอิญข้าพเจ้าได้ทุนของรัฐบาลอินเดีย ต้องเดินทางไปรับทุนด่วน จึงเดินทางไปโดยไม่ได้นำหลักฐานหลวงพ่อก แต่ก็ได้เขียนจดหมายไปกราบเรียนและขอพรให้เดินทางไปกลับด้วยความปลอดภัย ข้าพเจ้าไปในครั้งนั้นใช้เวลา ๑๐ วัน เมื่อกลับมาก็คิดว่าจะไม่ไปอีก เพราะคิดว่าคงอยู่ไม่ได้ ข้าพเจ้ารับทุนมาแล้ว แต่ก็พยายามฝัดผ่อน กระทั่งคิดจะขอมสละทุน ต่อเมื่อได้รับกำลังใจจากหลวงพ่อกว่า ไปแล้วจะเรียนจบ และกลับมาก็จะมีชื่อเสียงมาก ข้าพเจ้าจึงไป ใช้เวลาเขียนวิทยานิพนธ์ ๒ ปีเศษ ก็จบ แต่ก็ต้องทุกข์ยากมากมาย **หากไม่ได้เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อกคงไม่จบ** ก่อนไปหลวงพ่อกสั่งให้ไปเข้ากรรมฐานเพื่อสร้างพลัง ข้าพเจ้าก็ไปปฏิบัติอยู่ ๙ วัน หลวงพ่อกถามมอบปากกาให้สองด้าม บอกให้เอาไว้เขียนวิทยานิพนธ์ ข้าพเจ้าก็ปฏิบัติตาม บางครั้งเขียนไปร้องไห้ไป แต่ปากกาที่เคารพของข้าพเจ้าก็ช่วยเขียนให้ง่ายขึ้น ทั้งที่ไม่ใช่ภาษาของตัวเอง

หลวงพ่อกส่งพลังไปช่วย

ระหว่างที่เรียนอยู่ที่อินเดีย หลายครั้งที่ข้าพเจ้าประสบปัญหาหนักหน่วงมาก แต่ข้าพเจ้าก็ต่อสู้โดยใช้ธรรมะและหลวงพ่อกเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ แล้วก็สามารถคลี่คลายปัญหาต่าง ๆ ได้ **ข้าพเจ้าเห็นอานิสงส์ของการปฏิบัติในตอนนี้ และก็เข้าใจ**

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญ จิตธมฺโม

เมื่อข้าพเจ้าเป็นศิษย์หลวงพ่อดอว์อัมพวัน

www.jarun.org

แถมแจ้งว่า เหตุใดก่อนมาหลวงพ่อดอว์จึงสั่งให้ข้าพเจ้าไปสร้างปลั่งสะสมไว้ก่อน มีเรื่องหนึ่งข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่า หากมิใช่เพราะหลวงพ่อดอว์เมตตาไปช่วย ข้าพเจ้าก็อาจจะต้องเสียชีวิตหรือกลายเป็นคนพิการพิการไป คือข้าพเจ้าเคยกราบเรียนหลวงพ่อดอว์ว่าจะกลับมาทำงานในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๔ เพื่อจะได้เงินเดือนขึ้นทันตุลาคม ๒๕๓๕

แต่พอถึงเวลานั้นข้าพเจ้าไม่ได้กลับเพราะงานไม่เสร็จ จึงเลื่อนออกไปเป็นเดือนธันวาคม ได้ฝากท่านอาจารย์จรัญ จิตธมฺโม แห่งวัดดอน ชื่อตัวกลับให้ในวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๓๔ ปรากฏว่าพี่สาวของข้าพเจ้าคือ คุณเยาวลักษณ์ งามวงศ์ชน กับคุณพ่อได้เขียนจดหมายมาบอกว่า หลวงพ่อดอว์ไม่ให้กลับ ขอให้สิ้นปีนี้ไปก่อน ข้าพเจ้าก็เลยไม่ได้กลับ แล้วก็เร่งตรวจงาน (พิสูจน์อักษร) การพิมพ์วิทยานิพนธ์

ข้าพเจ้าต้องทำงานหนักมาก อากาศก็หนาวจัด และไฟฟ้าก็ดับอยู่เสมอ ๆ นับเป็นอุปสรรคต่อการทำงานมาก ครั้นถึงวันที่ ๑๐ ธันวาคม อันเป็นวันที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะบินกลับ แต่ก็ต้องเลื่อนด้วยเหตุผลข้างต้น คืนนั้นประมาณสองทุ่ม ข้าพเจ้าก็นั่งเขียนหนังสือ ขณะนั้นพวกเด็กวัยรุ่นที่เบตกำลังเต้นรำกันอย่างสนุกสนานอยู่ชั้นล่าง ซึ่งจัดงานฉลองวันทองศาลาโด ลามะ ได้รับรางวัลโนเบล สาขาสันติภาพ จุ ๆ ไฟในห้องข้าพเจ้าก็ดับลง

ข้าพเจ้าก็ไม่แปลกใจ เพราะเรื่องไฟดับเป็นเรื่องปกติในประเทศอินเดีย บางคืนดับ ๆ ดับ ๆ กว่าสิบครั้ง ยิ่งที่เมืองนาแลนทา ไฟดับนานครั้งละ ๒-๔ วัน เป็นเรื่องธรรมดา (ข้าพเจ้าอยู่เมืองพทศยา วัดทิเบต) แต่ในวันนี้ (๑๐ ธันวาคม) มิใช่เรื่องธรรมดาเพราะห้องอื่น ๆ และชั้นล่างไม่ดับ แสดงว่าดับห้องข้าพเจ้าคนเดียว ข้าพเจ้าจึงยกเก้าอี้ไปวางบนเตียงแล้วปีนขึ้นไปดูหลอดไฟขนาด ๖๐ แสงเทียน ใช้เทียนไขสองคู่ใกล้ ๆ ว่าเป็นเพราะหลอดขาดหรืออะไร แต่แสงเทียนก็ไม่สว่างพอที่จะรู้ได้ว่าหลอดขาดหรือไม่

ข้าพเจ้าก็เลิกสนใจ หันมาเขียนหนังสือต่อไปภายใต้แสงเทียนสองเล่ม ๓๐ นาที ต่อมาเกิดเสียงระเบิดดังสนั่นจนกระจากห้องสะเทือน คิดว่าใครเอาก้อนหินขนาดใหญ่มาขว้างกระจากหน้าต่างแตก เหลียวไปดูก็ไม่เห็นแตก ก็คิดว่าคงเป็นห้องถัดไป แต่ก็ไม่ได้สนใจที่จะออกไปดู ก็ทำงานต่อไปอีกสักครู่ เกิดความรู้สึกว่าอาจจะดูหลอดไฟอีกสักครั้ง จึงหยิบเทียนไขเตรียมจะปีนขึ้นไปดูอีก สิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าตัวชา ระลึกถึงหลวงพ่อดอว์และสวดมนต์ นั่งสมาธิในทันที

สิ่งที่ปรากฏแก่สายตาเมื่อมองไปที่หลอดไฟก็คือ ไม่มีหลอดไฟอยู่ มีแต่ข้าว ส่วนหลอดไฟแตกละเอียดกระเด็นลงมากองรวมกันในห้องข้าวไฟฟ้า เสียงระเบิดดังสนั่นที่ได้ยินเมื่อครู่ก็คือ เสียงระเบิดของหลอดไฟนั่นเอง ข้าพเจ้าอดคิดไม่ได้ว่า หากมันระเบิดในช่วงที่ข้าพเจ้าใช้เทียนส่องดูหลอดนั้น อะไรจะเกิดขึ้น แน่แน่นอน หากไม่ตาย

ข้าพเจ้าก็ต้องกลายเป็นคนพิการไป ซึ่งถ้าจะต้องเป็นหลังก็ขอเปลี่ยนเป็นอย่างแรกยังจะดีเสียกว่า เหตุการณ์ครั้งนั้นหากมิใช่เพราะหลวงพ่อดอว์ส่งพลังไปช่วยแล้วจะเรียกว่าเพราะอะไร อาจารย์อุบล สุขสบาย เล่าให้ฟังหลังจากที่ข้าพเจ้าเรียนจบกลับมาแล้ว เขาเคยไปหาหลวงพ่อดอว์และเรียนถามท่านว่า อาจารย์สุจิตรา อยู่อินเดียเป็นอย่างไรบ้าง หลวงพ่อดอว์ว่า หนักมาก กำลังส่งพลังไปช่วย

หลวงพ่อดอว์ช่วยข้าพเจ้าจนกระทั่งช่วงสุดท้าย คือการสอบสัมภาษณ์ซึ่งเกิดปัญหาขึ้นโดยที่ข้าพเจ้าไม่คิดมาก่อนว่าจะต้องเกิด ข้าพเจ้าโกรธอาจารย์ที่ปรึกษามาก ถึงกับลั่นวาจาว่า “ฉันไม่สอบก็ได้ ตรากรรามาสองปีเศษ คุณก็รักเห็น แล้วทำไมมีปัญหาดอนที่ฉันควรจะจบ ฉันไม่จบก็ได้” อาจารย์ที่ปรึกษาแทนที่จะโกรธกลับขอโทษขอโพยข้าพเจ้าเป็นการใหญ่ ในที่สุดก็จัดการให้ข้าพเจ้าสอบสัมภาษณ์จนได้ ที่น่าแปลกก็คือ

ข้าพเจ้าไม่คาดคิดว่าจะมีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้น คือตัวเจ้าของเรื่องเองไม่รู้ แต่หลวงพ่อดอว์ท่านทราบทุกอย่างและได้ช่วยจนสำเร็จ ได้รับการบอกเล่าจาก อาจารย์สมพร เมล่งกู และ คุณเอื้อมทิพย์ คงเพชร ภายหลังจากที่กลับมาแล้ว มีหลายเรื่องที่หลวงพ่อดอว์และได้ช่วยไว้ ในที่นี้ไม่สามารถเล่าได้ทุกอย่าง นับเป็นบุญของข้าพเจ้าโดยแท้

สิ่งที่ได้จากประเทศอินเดีย

หากจะเล่าให้หมดทุกเรื่องที่เกิดขึ้น ตั้งแต่ข้าพเจ้าเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อดอว์มาจนถึงปัจจุบัน ก็คงเป็นเรื่องที่ทำไม่ได้ เพราะ (๑) ต้องใช้เวลาเล่ากันกว่าสามวันสามคืน หรือถ้าจะเขียนก็คงหลายร้อยหน้า ซึ่งไม่มีเวลาที่จะทำเช่นนั้น และ (๒) จะไม่มีท่านผู้ใดทบทวนหรือทวนอ่านตั้งแต่ต้นจนจบได้แม้แต่คนเดียว จึงต้องรวบรัดตัดใจความว่าที่หลวงพ่อดอว์ท่านสนับสนุนให้ข้าพเจ้าไปเรียนที่ประเทศอินเดีย นั้น จริง ๆ แล้วการเรียนเป็นเรื่องรอง แต่เรื่องหลักและประโยชน์ที่ข้าพเจ้าได้ กลับเป็นเรื่องการปฏิบัติและความรู้ทางด้านพระพุทธศาสนาที่ลึกซึ้งกว่าที่เคยรู้มา

ข้าพเจ้าสามารถอ่านพระไตรปิฎกได้เข้าใจซาบซึ้งกว่าแต่ก่อน เพราะได้มารู้มาเห็นวัฒนธรรมและวิถีการดำเนินชีวิตของชาวภารตะ วัดทิเบตที่ข้าพเจ้าเข้าพักอยู่ตรงข้ามกับพระเจดีย์และต้นพระศรีมหาโพธิ์ สถานที่ที่รัฐขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปปฏิบัติธรรมด้วยการทำประทักษิณ เดินจงกรม นั่งสมาธิ และที่มากที่สุดที่ทำได้สม่ำเสมอคือ การสวดมนต์ ซึ่งข้าพเจ้าจะสวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากา(รณโก) แล้วสวดพระพุทธรูปอย่างเดียว ๑๐๘ จบ ทั้งเช้าและเย็น (วันละ ๒ ครั้ง) จิตใจของข้าพเจ้าสงบเยือกเย็นขึ้นและมองเห็นไตรลักษณ์ชัดเจนขึ้น ทุกเช้าหลังจากการ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญ ชูธรรมโม

เมื่อข้าพเจ้าเป็นศิษย์หลวงพ่อัมพวัน

www.jarun.org

ปฏิบัติธรรมเสร็จ ข้าพเจ้าจะตั้งจิตอธิษฐานต่อพระเจดีย์ พระแท่นวัชรอาสน์ และต้นพระศรีมหาโพธิ์ อธิษฐานในเรื่องที่เกี่ยวกับหลวงพ่อ เมื่อใดที่คำอธิษฐานนั้นกลายเป็นความจริง เมื่อนั้นข้าพเจ้าจะเปิดเผยว่าได้อธิษฐานไว้ว่าอย่างไร

ปัจจุบันข้าพเจ้ามีความสุขกับการทำงาน นอกจากงานสอนที่วิทยาลัยครูธนบุรี ซึ่งมีทั้งภาคกลางวันและภาคค่ำแล้ว ทางกรมการฝึกหัดครูยังแต่งตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นกรรมการคนหนึ่งในคณะทำงาน โครงการอบรมครูผู้สอนวิชาพระพุทธศาสนา ในระดับประถมและมัธยม

ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะปฏิบัติหน้าที่ให้สมกับความรู้ที่ได้ร่ำเรียนมา และพระเดชพระคุณหลวงพ่อัมพวัน จะเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของข้าพเจ้าในการดำเนินชีวิตที่ดั่งตามแบบชาวพุทธแท้ ขออย่าได้ผิดพลาดคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นชาวพุทธ ไม่ว่าจะเป็นชาตินี้หรือชาติหน้า

ในโอกาสวันคล้ายวันเกิดของหลวงพ่อที่จะเวียนมาอีกครั้งในวันที่ ๑๕ สิงหาคมศกนี้ ข้าพเจ้าขออน้อมจิตอธิษฐานอาราธนาพระคุณแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ ตลอดจนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในแดนพุทธภูมิ มีพระเจดีย์พุทธคยา พระแท่นวัชรอาสน์ และพระศรีมหาโพธิ์ เป็นต้น โปรดดลบันดาลให้ท่านเจ้าคุณพระภาวนาวิสุทธิคุณ วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี จงมีสุขภาพอนามัยสมบูรณ์ ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ และประสบความสำเร็จในกิจการงานทั้งปวง เทอญ

----- จบ -----